

Ana Maria Micu at Strata. “Art, among the non-invasive ways to experience the miracle of nature.”

[E empowerartists.org/en/inspiration/ana-maria-micu-at-strata-art-among-the-non-invasive-ways-to-experience-the-miracle-of-nature](https://empowerartists.org/en/inspiration/ana-maria-micu-at-strata-art-among-the-non-invasive-ways-to-experience-the-miracle-of-nature)

31 August 2023



Interview conducted by Evantia Barca

Ana Maria Micu (b. 1979) is a visual artist from Botoșani. She primarily paints but sometimes crosses into other mediums, like drawing and animation. She uses ideas and images that she observes as a source about changes in her living space, where she works, or the negotiation of resources required by an ambition to garden in inappropriate conditions. Her last personal exhibition is “Left Hand Towards a Distant View” at the Bucharest National Museum of Contemporary Art, preceded by “Objects Must Be Comfortable” at the Mind Set Art Center gallery in Taipei.

Significant participation are two collective museum exhibitions, “After Twelve Years. Artistic production from Romania in 180 works” at MNAC in Bucharest and “The Poetic Realm” at Yu-Hsiu Museum of Art. In 2004, Micu graduated with an MA in Visual Arts at the University of Art and Design in Cluj-Napoca, Romania.

You are a globally active artist. Can you tell us how the relationship between art and nature evolves in the countries where you may have had contact with this subject?

In Taipei, I visited the biennial “Post-Nature: A Museum as an Ecosystem”, an exhibition I should have lingered on longer than I had time for, a didactic collection, grim and urgent, of messages of awareness of the devastating effects that modern man with current economic practices have on the environment and an effort to generate solutions by creating symbiotic relationships between several areas of research and practice.

During the same period, living in Hongshulin District, I walked along the mangrove reserve on the Tamsui River many times. It is an urban distance of more than 5 kilometers laid out as a sidewalk or wooden suspension bridge, which you can travel without feeling like you are actually near a highway, with no interposition between you and the landscape, long enough to give you significant time for contemplation, thought, and physical exercise. These are its only goals, and all kinds of commercial noises or people with other businesses do not annihilate it. The solution to building suspended pedestrian paths allows access to nature without stressing plant and animal life.

In Da'an Park, there is a pond considered an ecological reserve, which has an isolated island from the shore in the middle, large enough to maintain an ecosystem. A very popular activity is bird watching.

I connect the curatorial concept of a significant cultural institution, the Taipei Fine Arts Museum, with an existing public interest and urban planning practices, focused on achieving a harmony between development needs and natural areas to be preserved wild. From all directions, this common goal is constantly declared and supported. Implementations adjust and update consistently and efficiently.

What is the story of plants and flowers, as you perceived it when it became an essential source of inspiration for you, and as it now emerges from your art? Their specificity, their testimonies, their mysticism or symbolism...

As an adult, I reached a moment of disorientation, of loss of meaning, and I came out of that state by becoming attentive to how edible plants can grow in pots.

My gardening activities are chaotic, but I have a plan that I will not give up: to learn how to grow a plant in the conditions I have, to care for it to fulfill all its life stages, to grow it and to consume the edible parts, to save seeds so I can continue next season, to compost the vegetable scraps. With some plants, like kale, it takes two years to collect seeds, and the amount I get is enormous. I give them as gifts sometimes, but I still end up with a surplus, which I throw in the compost. Details like this always come up about systems, resources, needs, and power. If you take a moment to consider them, you will find many ideas and poetry in them.



endless growth. ... believing that hope can be dredged from
ruin, 2023, acrylic on canvas, 78 x 118 cm.

Flowers in art, flowers in urbanism. What is the relationship between the three? Of course, new urbanism is about protecting nature, not just concerning overall net zero goals but also ensuring community cohesion, mental health, and longevity. What is the positioning of art according to these benchmarks?

Art has always been aligned with these goals, even before they were a requirement imposed by scientists, and has found ways to open non-invasive ways for the public to experience the miracle of nature, precisely to encourage and support personal development. Perhaps it has gone wrong in this area, too. However, I could not say what

it should have been otherwise because what has been obtained in many places is the idea that art means any representation of a vase of flowers, and if there is that hanging somewhere, more than that is not necessary.

There is widespread oppression of mature trees, which bring enormous benefits to the city for minimal maintenance; where I live, as they struggle to live encased in cement, are also denied rainwater from the roofs of the blocks, which is, instead, domestically, directed to wastewater collection channels. However, they take care of some flowers that struggle among pedestrians, always relatively dry because of how they are planted.

It could be the human condition that everything we do is partially wrong. As far as I can see, the ecological plans in Romania continue to fail to find a genuine spirit of conservation and raising the quality of life. Art takes on the role of highlighting the corrections that are required. I feel uncomfortable criticizing, because I add to an already unbearable violence, but we are not witnessing urban spaces that support the citizen in any way, nor a citizen profile that is distinguished by the awareness of higher needs than those that are satisfied. Concerning society and the urban environment, I was not well from the first day of school. I have taught myself to be functional, and how I make art also speaks to the fact that there is a difference between the pots maintained by the municipality and my pot of volunteer plants on the windowsill.



As social or natural challenges become more significant, art is called to be not only a translator or a disseminator of the scientific and civic message to the people but also a participant in the process by which solutions are found for all these current problems. Melting glaciers, endangered plants, and pollution are recurring themes in art. What do you see as the contribution of artists to this overall effort to imagine a better world?

It is a task beyond the powers of the artists, which almost forces them to abandon the workshop practice for moral reasons, internalized to acute stages. Some works of art appear from the ability to select according to artistic criteria only specific details from databases that have accumulated enormously, with scientific information impossible to present briefly. Artists remain an optimal choice regarding the interdisciplinary connection of seemingly unrelated areas, and this kind of processing and research is needed. The artists who are still art producers continue to discover that creating an object from nothing requires acquiring wisdom, with which the humanist current has constantly fed.

And I can think of a category of artists who have a human capacity to travel emotionally between worlds so far from each other that they remain untraveled. Renzo Martens remains in my memory with the film "The White Cube" (2020), which I saw online at the Pelicam festival and won the edition's trophy. There is a point where he has a nervous breakdown, and I think it is correct that they kept shooting and kept the footage after editing. Artists don't do what they do because they can, and it is easy for them, but because it is necessary, and no one else is doing it for them.

A complex event is coming up in Bucharest, with many voices involved. How does each unique piece of speech fit into an overall plea? What are you bringing? What message does the whole want to support?

I only contribute with my personal story, to which I cannot give a value in the project higher than the curatorial motivation that made me be invited. But I can explain the logic of my story and its narrative unfolding.

A very complex philosophical dilemma that is often associated with the ecological theme, and which I am not equipped to develop, is that there is a paralyzing relationship between the individual contribution of possible solutions and a collectively caused problem, which by its nature would not have predictable answers than those that a collective effort should trigger.

As long as everything does not become good, the individual has no other role than that of a victim. I don't accept this role for myself, but I have moments when I think it is just an illusion of mine to practice these isolation and resilience exercises, which are imperfect anyway.. The only message my art can have is that I exist.

Why should people see these exhibitions in general and your work in particular?

People must come out of conviction and love. I have thought about whether artists have a professional requirement to initiate conversion messages, and now I am inclined to say that is not what art is all about. Art is not addressed to a passive audience. What art has to offer you is accessible, free, and universal, but you need to choose to receive it with an intellectual and emotional curiosity. And to have the patience and perseverance to go to another exhibition if the one you are in does not speak to you.



Growth stages of the volunteer vegetation sprung from the compost that is the subject-matter of the project.

Ana Maria Micu is one of the 30 artists brought together in the “Ecologiile grijii și îngrijirii” project, a large-scale botanical-themed event based on interdisciplinary research in contemporary art, architecture, landscape, and horticulture that opens on Saturday, September 2, at the Strata Gallery in Bucharest.

Opening: „Ecologiile grijii și îngrijirii”, 2 September, starting at 6 p.m.

Artists: Horia Bernea, Nicolae Comănescu, Hortensia Mi Kafchin, Andreea Medar and Mălina Ionescu, Gabriela Mateescu, Diana Miron, Liliana Mercioiu, Ana Maria Micu, Roman Tolici, Iulia Toma, Miki Velciov, with architectural proposals by Beros Abdul

Architects, Stardust architects*, Nicolas Triboi, Eliza Yokina. Botanical research by Adrian Mureş – Master's student at the Faculty of Horticulture in Bucharest, Biodiversity Conservation Management Master's Program.

Address: Strata Gallery (76 Parângului Street, Bucharest)

Ana Maria Micu la Strata. “Arta, printre căile non-invazive de a experimenta miracolul naturii”

empowerartists.org/inspiratie/ana-maria-micu-la-strata-arta-printre-caile-non-invazive-de-a-experimenta-miracolul-naturii

31 august 2023



Interviu realizat de Evantia Barca

Ana Maria Micu (n. 1979) este un artist vizual din Botoșani. Cel mai mult pictează, dar uneori trece și în alte mediumuri, ca desenul și animația. Folosește ca sursă de idei și imagini pe care le observă în relație cu modificări prin care trece spațiul său de locuire, în care și lucrează, sau negocierile pe resurse cerute de o ambiție de a grădini în condiții improprii. Ultima ei expoziție personală este “Mână stângă spre priveliște depărtată”, la Muzeul Național de Artă Contemporană București, precedată de “Objects Must Be Comfortable” la galeria Mind Set Art Center din Taipei.

Participări semnificative sunt două expoziții colective de muzeu “După doisprezece ani. Producția artistică din România în 180 de lucrări” la MNAC în București și “The Poetic Realm” la Yu-Hsiu Museum of Art. În 2004, Micu a absolvit programul de Master în Arte Vizuale al Universității de Artă și Design din Cluj-Napoca în România.

Ești un artist cu activitate la nivel global. Ne poți spune cum evoluează relația artei cu natura în țările în care poate ai avut contact cu acest subiect?

În Taipei am vizitat bienala "Post-Nature: A Museum as an Ecosystem", o expoziție în care ar fi trebuit să zăbovesc mai mult decât am avut timp, o colecție didactică, sumbră și urgentă, de mesaje de conștientizare a efectelor devastatoare pe care omul modern cu practicile economice actuale le au asupra mediului și un efort de a genera soluții prin crearea unor relații simbiotice între mai multe zone de cercetare și practică.

În aceeași perioadă, locuind în cartierul Hongshulin, m-am plimbat de multe ori de-a lungul rezervației de mangrove de pe râul Tamsui. E o distanță urbană de peste 5 kilometri amenajată ca trotuar sau pod suspendat de lemn, pe care poți să o parcurgi fără să simți că ești de fapt în apropierea unei autostrăzi, cu nici o interpunere între tine și peisaj, suficient de lungă cât să-ți ofere timp semnificativ de contemplare, gândire și exercițiu fizic. Acestea îi și sunt singurele scopuri, și nu e anihilată de tot felul de tonete comerciale sau oameni cu alte treburi. Iar soluția de a construi căi pietonale suspendate permite accesul în natură fără a stresa viața plantelor și a animalelor.

În parcul Da'an există un iaz considerat rezervație ecologică, ce are în mijloc o insulă izolată de țărnișă, destul de mare pentru menținerea unui ecosistem. O activitate foarte populară este privitul păsărilor.

Conectez conceptul curatorial al unei instituții majore de cultură, Taipei Fine Arts Museum, cu un interes deja existent al publicului și cu practici urbanistice axate pe obținerea unei armonii dintre necesitățile de dezvoltare și arii naturale ce trebuie păstrate sălbăticit. Din toate direcțiile acest țel comun este permanent declarat și susținut. Implementările se ajustează și actualizează într-un mod coerent și eficient.

Care este povestea plantelor și a florilor, așa cum ai perceput-o în momentul în care a devenit o sursă importantă de inspirație pentru tine și așa cum răzbate acum din arta ta. Specificul lor, mărturiile lor, mistica sau simbolistica lor...

Eu am atins ca adult un moment de dezorientare, de pierdere a sensului, și din acea stare am ieșit devenind atentă la felul în care pot să se dezvolte plantele comestibile în ghivece.

Activitățile mele de grădinărit sunt haotice, dar am un plan la care nu renunț: să învăț despre cum să cresc o plantă în condițiile pe care le am, să am grijă de ea să își împlinească toate etapele de viață, să o cultiv și să consum părțile care se mănâncă, să păstrez semințe ca să pot continua în următorul sezon, să compostez resturile vegetale. La unele plante, cum ar fi varza Kale, durează doi ani să adun semințe, iar cantitatea pe care o obțin este enormă. Le ofer cadou uneori, dar tot rămân cu un surplus, pe care ajung să-l arunc în compost. Apar detalii de genul acesta mereu, de obicei despre sistem, resurse, nevoi și putere. Dacă stai un pic să le consideri, găsești în ele foarte multe idei și poezie.



endless growth. ... believing that hope can be dredged from ruin, 2023, acrylic pe pânză, 78 x 118 cm.

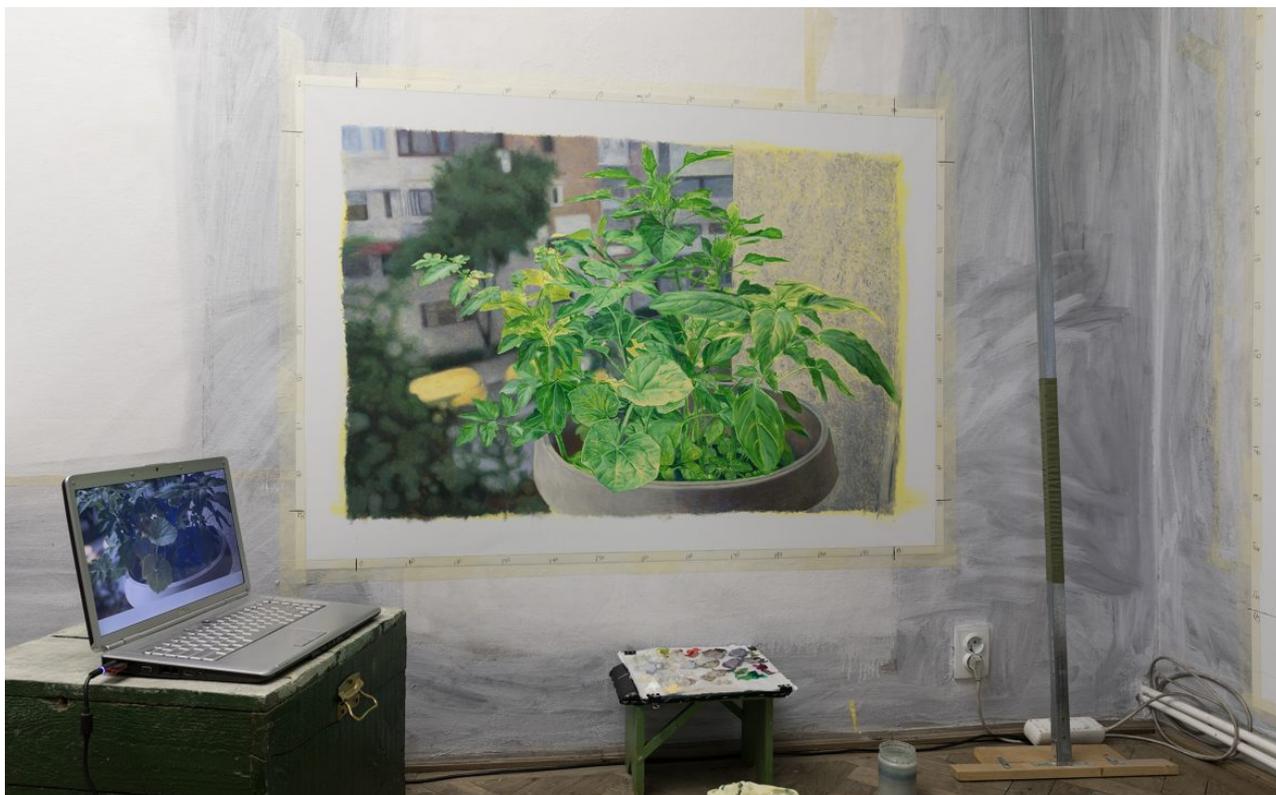
Flori în artă, flori în urbanism. Care este relația dintre cele trei? Desigur, noul urbanism vorbește despre protejarea naturii – și nu doar în raport cu obiectivele generale net zero, dar și pentru a asigura coeziunea socială, sănătatea mintală și longevitatea într-o comunitate. Care este poziționarea artei în funcție de aceste repere?

Arta a fost mereu aliniată la aceste obiective, încă dinainte ca ele să fie o cerință impusă de oamenii de știință, și a găsit metode să deschidă pentru public căi non-invasive de a experimenta miracolul naturii, tocmai pentru încurajarea și susținerea unei dezvoltări

personale. Poate s-a greșit și în domeniul acesta, deși nu aș putea spune ce trebuia altfel, pentru că ce s-a obținut e în multe locuri ideea că artă înseamnă orice reprezentare a unei vase cu flori, și dacă există asta undeva agățat, mai mult decât atât nu e necesar.

Este generalizată la noi o asuprire a arborilor maturi, ce aduc niște beneficii enorme orașului pentru o întreținere minimă, cărora, unde stau eu, așa cum se chinuie să trăiască încastrați în ciment, li se mai refuză și apa de ploaie de pe acoperișurile blocurilor, care este în schimb, în mod gospodăresc, direcționată spre canalele de colectare a apei reziduale. Se întrețin însă cu o tulumbă niște floricele care iar se chinuie printre pietoni, întotdeauna și ele mai degrabă uscate, din cauza felului în care sunt plantate.

Poate ține de condiția umană că tot ce facem ajunge să fie parțial greșit. Atât cât pot eu observa planurile ecologice în România continuă să eșueze în a nimeri un spirit autentic de conservare și ridicare a calității vieții. Artă își ia un rol de a scoate în evidență corecțiile ce se impun. Mă simt inconfortabil să critic, pentru că adaug la o violență deja insuportabilă, dar nu e vorba la noi de spații urbane care să susțină în vreun fel cetățeanul, și nici de un profil cetățenesc care să se distingă prin conștientizarea unor nevoi mai elevate decât cele care îi sunt satisfăcute. În relație cu societatea și mediul urban, mie nu mi-a fost bine începând cu prima zi de școală. M-am autoeducat să fiu funcțională, și felul în care fac eu artă vorbește și despre faptul că există o diferență între ghivecele întreținute de municipalitate și ghiveciul meu cu plante voluntare de pe pervaz.



Pe măsură ce provocările sociale sau naturale devin tot mai mari, arta este chemată să fie nu doar un translator, sau un diseminator, al mesajului științific și civic către oameni, ci și un participant la procesul prin care sunt găsite soluțiile

pentru toate aceste probleme actuale. Topirea ghețarilor, plantele pe cale de dispariție, poluarea sunt teme recurente în artă. Care consideri că este contribuția artiștilor în acest efort general de a imagina o lume mai bună?

Este o sarcină peste puterile artiștilor, care aproape îi obligă să abandoneze practica de atelier, din motive morale, internalizate până la stadii acute. Sunt de observat lucrări de artă ce apar din capacitatea de a selecta după criterii artistice doar anumite detalii din baze de date ce s-au acumulat enorm, cu informații științifice imposibil de prezentat succint. Artiștii rămân o alegere optimă când e vorba de conectarea interdisciplinară a unor zone ce aparent nu au legătură, și este nevoie de genul acesta de procesare și cercetare. Iar artiștii care încă sunt producători de artă continuă să descopere că a crea un obiect din nimic presupune dobândirea unei înțelepciuni, cu care s-a hrănit dintotdeauna curentul umanist. Și îmi mai vine în minte o categorie de artiști care au o capacitate umană de a călători emoțional între lumi atât de depărtate unele de altele, că se păstrează neparcurse. Renzo Martens, cu filmul "Cubul Alb" (2020), pe care l-am văzut online la festivalul Pelicam, și care a și câștigat trofeul ediției, îmi rămâne în memorie. Este un punct în care are un fel de cădere nervoasă, și cred că este corect că au continuat să-l filmeze și a păstrat materialul la editare. Artiștii nu fac ceea ce fac pentru că pot și le este ușor, ci pentru că e necesar, și nimeni altcineva nu o face în locul lor.

Urmează, la București, un eveniment complex, cu multe voci implicate. Cum se potrivește fiecare fragment unic de discurs într-o pledoarie generală? Ce aduci tu? Ce mesaj dorește să susțină întregul?

Eu contribui doar cu povestea mea personală, căreia nu pot să-i acord în proiect o valoare superioară motivației curatoriale care a făcut să fiu invitată. Dar pot explica logica poveștii mele și desfășurarea ei narativă.

O dilemă filosofică foarte complexă care este des asociată cu tema ecologică, și pe care eu nu am pregătirea să o dezvolt, este faptul că există o relație paralizantă între contribuția individuală cu posibile soluții și o problemă cauzată colectiv, ce prin natura ei nu ar avea rezolvări previzibile decât din cele ce ar trebui declanșate printr-un efort tot colectiv.

Atât timp cât totul nu devine bine, individului nu-i rămâne alt rol decât cel al unei victime. Nu accept rolul acesta pentru mine, dar am momente când cred că e doar o iluzie de-a mea să practic aceste exerciții de izolare și reziliență, care oricum sunt imperfecte. Singurul mesaj pe care îl poate avea arta mea este că eu exist.

De ce ar trebui să vină oamenii să vadă aceste expoziții în general, și lucrările tale în mod particular?

Oamenii trebuie să vină din convingere și de drag. M-am gândit mult dacă artiștii au cerința profesională de a iniția mesaje de convertire, și acum tind să declar că nu e acesta specificul artei. Arta nu se adresează unui public pasiv. Ce are ea să-ți ofere este accesibil, liber și universal, dar e nevoie ca tu să alegi să primești, cu o curiozitate

intelectuală și emoțională. Și să ai răbdare și perseverență să mergi la o altă expoziție, dacă cea în care ești nu-ți vorbește.



Stadii de creștere ale vegetației răsărite spontan din compost ce face subiectul proiectului.

Ana Maria Micu este unul dintre cei 30 de artiști reuniți în proiectul „Ecologiile grijii și îngrijirii”, un eveniment de anvergură, cu tematică botanică, bazat pe o cercetare interdisciplinară în artă contemporană, arhitectură, peisagistică și horticultură care se deschide sâmbătă, 2 septembrie, la Galeria Strata din București.

Vernisaj: „Ecologiile grijii și îngrijirii”, 2 septembrie, începând cu ora 18.00.

Artiști/e: Horia Bernea, Nicolae Comănescu, Hortensia Mi Kafchin, Andreea Medar și Mălina Ionescu, Gabriela Mateescu, Diana Miron, Liliana Mercioiu, Ana Maria Micu, Roman Tolici, Iulia Toma, Miki Velciov, cu propuneri arhitecturale de Beros Abdul Architects, Stardust architects*, Nicolas Triboi, Eliza Yokina. Cercetare botanică de Adrian Mureș – student masterand în cadrul Facultății de Horticultură din București, Programul de master Managementul Conservării Biodiversității.

Adresă: Galeria Strata (Strada Parângului 76, București)